

ЗЛОЧИН НА ТРОВРХУ – ОПШТИНА ГОРАЖДЕ 17.09.1992. ГОДИНЕ

ОПИС ДОГАЂАЈА

Операција *Круг* коју су изводили припадници тзв. Армије БиХ из Горажда имала је примарни циљ стављање Горажда у потпуности под контролу тзв. Армије БиХ. То је била прва већа муслиманска офанзива на простору Горажда и у њој је већи број Срба протјерано са својих огњишта из самог града као и из ширег рејона Горажда. Поред протјеривања велики број Срба је убијен приликом ове офанзиве, а најпознатији је примјер злочина у Кукавицама, када су из засједе убијена 22 српска цивила.¹

Један од задатака јединицима тзв. Армије БиХ у операцији *Круг* био је овладавање котом Троврх на коме се налазио изузетно значајан ТВ репетитор. Репетитор на Троврху је обезбјеђивао пренос сигнала за шири рејон источне Босне.² Да би се спријечила медијска манипулација коју је већ од 1991. године спроводила Телевизија Сарајево, припадници српске територијалне одбране су у марту 1992. године преузели контролу над ТВ репетитором и укључили сигнал ТВ Београда. Од тада су се на објекту „Троврх“ налазили српски стражари са циљем обезбјеђења објекта.

Припадници тзв. Армије БиХ су и прије извођења операције *Круг*, 13. јуна 1992. године, из засједе убили четири припадника МУП-а РС и ВРС. Наиме, борци Стојан Мутлак, Драгослав Ђоковић, Радиша Митровић и Божо Јеремић који су били на обезбјеђењу ТВ репетитора на Троврху су се 13. јуна 1992. године упутили у село Јабука ради набавке опреме за јединицу. Возећи се према Јабуци упали су у непријатељску засједу у мјесту Зорлаци гдје су све четворица погинула, а возило у коме су превозили се запалило усљед дејства ватреног оружја од стране припадника тзв. Армије БиХ.³

Стојан Мутлак

Драгослав Ђоковић

Радиша Митровић

Божо Јеремић

¹ Више о овоме у поглављу *Злочин у Кукавицама*.

² Доступно на: <https://detektor.ba/2015/04/16/zarobljavanje-na-releju/>, посјећено 03.03.2022. године.

³ Увјерење о погибији, СЈБ Српско Горажде, број: 15-6-223/99 од 10.06.1999. године.

Другу засједу у рејону Троврха припадници тзв. Армије БиХ извели су 3. августа 1992. године и у тој засједи је убијен борац Горажданске бригаде ВРС Жељко Вековић.⁴

Управо је та засједа била увод у операцију *Круг* која је почела 10. августа. Спорадичних борби око ТВ репетитора на Троврху било је већ 18. августа и у тим борбама погинуо је Радислав Радовић, такође припадник Горажданске бригаде ВРС.⁵

Радислав Радовић

Према свједочанству начелника штаба Прве дринске бригаде тзв. Армије БиХ, Неџиба Башића, у операцији *Круг* припадници тзв. Армије БиХ су требали да овладају лијевом обалом Дрине и протјерају снаге ВРС са тог подручја. Операција *Круг* извођена је у периоду од 10. августа па све до краја тог мјесеца.⁶

О томе је свједочио и заштићени свједок ST-3, који је свој исказ дао на суђењу пред Судом БиХ у предмету против Мухамеда Шишића и других, тврдећи да је операција *Круг* трајала од 10. до 24. августа 1992. године када престају офанзивна дејства и прелази се на утврђивање достигнутих положаја око Горажда.⁷

Међутим, Неџиб Башић тврди да су почетком септембра припадници тзв. Армије БиХ кренули и у операцију која је обухватала заузимање и десне обале ријеке Дрине.⁸ Да би се та операција извела, према Башићевом свједочењу, Прва дринска бригада тзв. Армије БиХ је затражила помоћ од 31. дринске бригаде тзв. Армије БиХ. Средином септембра 31. дринска бригада је у испомоћ

⁴ Увјерење о погибији, ВП 7094 Горажде, пов. бр. 529/93 од 11.05.1993. године.

⁵ Увјерење о погибији, ВП 7094 Горажде, пов. бр. 519/93 од 11.05.1993. године.

⁶ Доступно на: <https://detektor.ba/2016/06/16/oblaganje-vozila-za-prijevoz-ranjenih/>, посјећено 01.03.2022. године.

⁷ Првостепена пресуда Суда БиХ-а у предмету против Мухамеда Шишића и других, број: S 1 1 K 016447 14 Kri од 07.03.2017. године, стр. 70.

⁸ У пресуди Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, суд и ове борбе на десној обали Дрине у Горажду подводи под операцију *Круг*. С друге стране, у бошњачкој историографији ова операција носи назив *Дрина '92*. Она је извођена у временском опсегу од 14. до 18. септембра, а у њој су учествовали припадници ОшТО Горажде, 43. и 31. дринска бригада тзв. Армије БиХ. Више о овом: Nedim Karidžija, *Odbrana Goražda 1992. – 1995., FPN Univerzitet u Sarajevu, 2019.*, стр. 37. и 38.

упутила два вода, од којих је један био под командом Мусе Аџема⁹. Борбе на десној обали Дрине у Горажду су трајале до 18. септембра када се припадници ВРС повлаче и тиме контролу на Гораждем у потпуности преузимају снаге тзв. Армије БиХ.¹⁰

Напад на ТВ репетитор Троврх изведен је 20. августа 1992. године, а у том тренутку се на пословима обезбјеђења ТВ репетитора налазило 14 припадника ВРС. Њихов задатак био је да штите објект ТВ репетитора, а не да дејствују према Горажду и положајима тзв. Армије БиХ.¹¹ Објект „Троврх“ чинила је зграда од три спрата и ТВ торањ. Први и други спрат зграде били су коришћени за потребе телевизије, а на трећем спрату су се налазили уређаји.¹²

Садашњи изглед зграде на Троврху

У тренутку напада на Троврх на одржавању релејске станице је радио Његослав Нешковић који је истакао да од њих 14 који су били тада на Троврху поједини нису били ни наоружани.¹³ Такође се у пресуди Окружног суда у Источном Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других наводи да су неки припадници ВРС били „у униформама, а неки дјелимично и у цивилу, зависно од тога ко је шта успио обезбиједити лично од војне униформе.“¹⁴

Један од учесника напада на Троврх био је Закир Шошољ који је свједочио да је борба трајала два дана, а да су припадници његове јединице успјели да уђу у приземље објекта „Троврх“.¹⁵ Он је такође навео да је приликом упада у просторије објекта ТВ репетитора погинуо један припадник тзв. Армије БиХ.¹⁶

⁹ Мисли се на Мустафу Аџема који је био командир извиђачко-диверзантског вода 31. дринске бригаде тзв. Армије БиХ.

¹⁰ Доступно на: <https://detektor.ba/2016/06/16/oblaganje-vozila-za-prijevoz-ranjenih/>, посјећено 01.03.2022. године.

¹¹ Доступно на: <https://novogorazde.rs.ba/odrzan-pomen-parastos-na-trovruhu/>, посјећено 01.03.2022. године.

¹² Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 15.

¹³ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/04/16/zarobljavanje-na-releju/>, посјећено 03.03.2022. године.

¹⁴ Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 13.

¹⁵ Исто.

¹⁶ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/05/07/posljednji-kontakt-sa-ubijenima/>, посјећено 02.03.2022. године.

Према свједочењу Зорана Станишића, једног од стражара на објекту „Троврх“, 20. августа је требала да дође њихова смјена, међутим, пошто су припадници тзв. Армије БиХ пробили линије одбране ВРС у више праваца Троврх је остао у окружењу снага тзв. Армије БиХ. Напад је почео 20. августа 1992. године, а непосредно прије пјешадијског напада Троврх је гађан артиљеријом.¹⁷ У ноћи 20. на 21. август 1992. године, припадници тзв. Армије БиХ су успјели заузети први спрат зграде на Троврху, а српски војници су били на другом и трећем спрату. Према свједочењу Његослава Нешковића, приликом борби припадници тзв. Армије БиХ су бацили загушљивце у зграду.¹⁸ Да су припадници тзв. Армије БиХ приликом напада користили недозвољена средства наведено је и у Кривичној пријави СЈБ Горажде, гдје је такође истакнуто да су та средства забрањена правилима међународног права.¹⁹

Осам бораца ВРС се налазило на другом спрату, а њих шест на трећем. Зоран Станишић, Бранислав и Његослав Нешковић су, заједно са још три припадника ВРС, били на трећем спрату зграде и у току ноћи успјели су да се, помоћу једног кабла, спусте са крова зграде и извуку према команди ВРС која је била на локалитету Сјенокос.²⁰ Прије самог извлачења, према свједочењу Зорана Станишића они су „звали саборце са спрата испод њих, али нико од њих није смио изаћи на степениште, а такође су говорили да имају муниције и да ће остати.“²¹

Међутим, након позива на преговоре, а потом и на предају, преостали борци ВРС у објекту „Троврх“ су прихватили ту понуду. О преговорима које су преостали припадници ВРС водили са војницима тзв. Армије БиХ свједочио је Далибор Нешковић. Наиме, Далибор је био везиста у Горажданској бригади ВРС и он се 21. августа посљедњи чуо са војницима на Троврху: „Око подне су ми јавили да преговарају са супротном страном, да су им обећали да ће бити размијењени у Фочи ако се предају те су ми саопштили да ће се предати.“²²

Да су припадници тзв. Армије БиХ гарантовали безбједност борцима ВРС ако се предају свједочио је Енес Стархонић, наводећи да је преговоре са српске стране водио Ђоко Ласица. Тада су се предали: Бошко и Ђоко Ласица, Будимир и Бранислав Тодоровић, Његош Ђеха, Којо Вуковић, Тиослав Радовић и Ратомир Клачар.²³

Упоредо с тим дешавањима на Троврху, према свједочењу Његослава Нешковића, српски борци који су се извукли до команде у Сјенокоси су се били организовали и отишли према Троврху, а све у циљу спашавања преосталих осам припадника ВРС. Ипак, након што су били дошли надомак

¹⁷ Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџеца и других, број: 14 О К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 15.

¹⁸ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/04/16/zarobljavanje-na-releju/>, посјећено 03.03.2022. године.

¹⁹ Кривична пријава, СЈБ Горажде, број: 02-230-04/93 од 29.03.1993. године.

²⁰ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/04/16/zarobljavanje-na-releju/>, посјећено 03.03.2022. године; Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџеца и других, број: 14 О К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 15.

²¹ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/04/16/zarobljavanje-na-releju/>, посјећено 03.03.2022. године.

²² Доступно на: <https://detektor.ba/2015/05/07/posljednji-kontakt-sa-ubijenima/>, посјећено 03.03.2022. године.

²³ Изјештај ЦЈБ И. Сарајево, број: 11-02/1-230-91-КУ-112/12 од 12.12.2012. године.

објекта „Троврх“ видјели су свезаног Бошка Ласицу који им је говорио да не пуцају и они су се након тога повукли.²⁴

Фотографије тзв. Армије БиХ настале 29. августа 1992. године на релеју Троврх гдје је видљиво да на Троврху није било уређених положаја одбране

Занимљиво је свједочење Мире Ласице, која је у августу 1992. године, након што су припадници тзв. Армије БиХ почели операцију *Круг*, била протјерана из Горажда у Десаре. Пошто је чула вијести о заробљавању војника на Троврху, међу којима је био њен супруг Бошко и њихов син Ђоко, она се била упутила у Јабуку. Ту је дошла до везиста ВРС који су били у контакту са заробљеним војницима са Троврха. Према њеном свједочењу тада је чула глас свог сина који је рекао „да су се предали муслиманима, да нису ништа урадили и да траже помоћ.“²⁵

Након што су заробљени, припадници ВРС били су одведени у логор „Силос“ у Копачима. На путу до Копача припадници тзв. Армије БиХ су српске заробљенике спроводили кроз муслиманска села.

²⁴ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/04/16/zarobljavanje-na-releju/>, посјећено 03.03.2022. године.

²⁵ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/03/05/trazio-pomoc-nakon-zarobljavanja/>, посјећено 07.03.2022. године.

Једно од села кроз које су прошли је Слатина. Закир Шошољ је свједочио да су окупљени мјештани хтјели физички да насрну на заробљенике узвикујући им „злочинци, убице“.²⁶

Такав однос према заробљеницима се наставио и након довођења у „Силос“ у Копачима. Муслимански цивили су чак долазили у „Силос“ и хтјели да се обрачунају са заробљеним припадницима ВРС.²⁷

У „Силосу“ су српски заробљеници били физички и психички злостављани, а због таквог третмана према њима, један од заробљеника, Ратомир Клачар је извршио самоубиство вјешањем.²⁸ С друге стране, у Извјештају ЦЈБ И. Сарајево се наводи да је Ратомир убијен од стране Н.Н. починиоца у логору „Силос“ у Копачима.²⁹ Околности смрти Ратомира Клачара нису до краја истражене. Ратомирови посмртни остаци ексхумирани су после рата, 2000. године, у селу Копачи, а идентификовани у Српском Сарајеву исте године.³⁰

Ратомир Клачар и његови посмртни остаци фотографисани приликом ексхумације

Борбе око Троврха су се водиле и након заробљавања наведених српских бораца. У тим борбама је, 26. августа 1992. године, погинуо Миодраг Гојковић. Мртво тијело Миодрага Гојковића је, наводно, бачено са литице Троврха. Његови посмртни остаци још нису пронађени и он се води као нестало лице.³¹

Из „Силоса“ у Копачима, преосталих седам заробљених припадника ВРС је спроведено у ПС Горажде. Ово је урађено из два разлога. Један од разлога је недостатак притворског простора, а други је зато што је „један дио становништва био врло непријатељски расположен према заробљеницима, па су заробљенике склонили у станицу полиције.“³²

²⁶ Доступно на: <https://detektor.ba/2015/05/07/posljednji-kontakt-sa-ubijenima/>, посјећено 03.03.2022. године.

²⁷ Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 38.

²⁸ Кривична пријава, СЈБ Горажде, број: 02-230-04/93 од 29.03.1993. године.

²⁹ Изјештај ЦЈБ И. Сарајево, број: 11-02/1-230-91-КУ-112/12 од 12.12.2012. године.

³⁰ Картица несталог лица, РЦИРЗ, број: 3325 од 12.06.2015. године.

³¹ Картица несталог лица, РЦИРЗ, број: 0423 од 24.04.2015. године.

³² Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 26.

Међутим, према изјавама српских цивила из Бучја који су били затворени у ПС Горажде, заробљени српски борци са Троврха били су физички малтретирани од тренутка довођења у ПС па све до 17. септембра. Тако је Станица Чарапић чула „вику и галаму и да их туку, а у једном моменту је чула како је неко викао `удри Бошко сина`.“³³

Након свих мучења која су прошли, заробљене припаднике ВРС са Троврха, 17. септембра око 22 часа, из ПС Горажде одводе у непознатом правцу Мурат и Мухамед Аџем, Омер Угљеша, Сенад Халиловић и Суљо Каркељ. Наиме, сви они су припадали извиђачко-диверзантском воду 31. дринске бригаде тзв. Армије БиХ и они су учествовали у борбама у операцији *Круг*. По повратку из зоне борбених дејстава, 17. септембра око 22 часа, они су дошли у ПС Горажде, лажно се представљајући да су војна полиција. Захтијевали су да им се заробљеници предају, а дежурни полицајац, Смајо Салиховић, првобитно није хтио да им преда заробљенике јер наведени припадници тзв. Армије БиХ нису имали писмену наредбу, али је на крају ипак предао заробљенике након што су Мурат Аџем и остали потписали „Потврду 72/92“. Тада су заробљени припадници ВРС посљедњи пут виђени живи.³⁴

На основу исказа свједока Мује Чеље³⁵ у оптужници се као мјесто ликвидације седам заробљених припадника ВРС наводио локалитет „Лађева стијена“ који се налази уз ријеку Дрину. Сумња да су побијени на том локалитету је нарочито дошла до изражаја када су 2010. године у језеру Перућац ексхумирани посмртни остаци Будимира Тодоровића и Тиослава Радовића. Међутим, суд је установио „да су оптужени ратне заробљенике лишили живота исте ноћи када су их преузели из полицијске станице, негдје на територији града Горажда, коју су у том тренутку држале под контролом снаге АРБиХ. Ни околности да су касније нађени посмртни остаци двојице заробљеника низводно ријеке Дрине у језеру Перућац, нису довољни били за закључак да се то баш догодило на локацији `Лађева стијена`, посебно што се то могло догодити било гдје уз обалу или у близини обале и да се лешеви касније на одређени начин нађу у водотоку. (...) На основу тога се са поузданошћу може закључити да су оптужени заробљенике лишили живота негдје уз ријеку Дрину, што је логично јер урбанио дио Горажда лежи на обалама ријеке Дрине, а то је дио који је у том моменту био под контролом снага АРБиХ, након завршене операције *Круг* у којој су учествовали и оптужени.“³⁶

Окружни суд у И. Сарајеву је водио поступак против Мухамеда Аџема и других, за убиство седам заробљених припадника ВРС. Тужилаштво је том приликом изнијело два материјална доказа који су, како је доказано, на несумњив начин упућивали на одговорност оптужених за ратни злочин над седам заробљених припадника ВРС. Наиме, први доказ је „Потврда“ број 72/92 од 17. септембра 1992. године, издата од Дежурне службе, ЦСБ Горажде, а у њој је констатовано „да су оптужени дошли у просторије полицијске станице око 22 часа, са Муратом Аџемом, и захтијевали да им се преда седам ратних заробљеника по наређењу начелника безбједности оружаних снага АРБиХ,

³³ Исто, стр. 12.

³⁴ Исто, стр. 2.

³⁵ Исто, стр. 18.

³⁶ Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 19 и 20.

Екрема Хубијера, када им се заробљеници и предају, а након што оптужени потписују ту потврду, јер нису имали писмене наредбе од војне команде.³⁷

Други материјални доказ који је изнијело Тужилаштво јесте „Извјештај дежурне службе СЈБ Горажде“ од 17/18. септембра 1992. године, а који је потписан од стране дежурног полицајца Адила Мујезиновића. Извјештај је био насловљен на командира станице полиције. Иначе у самом извјештају стоји „да су у току смјене у 22 часа, припадницима војне полиције: Мурату Аџему, Мухамеду Аџему, Суљи Каркељу, Омеру Угљеши и Сенаду Халиловићу, предати ратни заробљеници: Бошко Ласица, Ђоко Ласица, Бране³⁸ Тодоровић, Тијо³⁹ Радовић, Тодоровић (изостављено Будимир), Којо Вуковић и Његош Чехо.“⁴⁰

Одбрана оптуженог Мухамеда Аџема и других је покушала на више начина да оспори вјеродостојност „Потврде 72/92“. Један од начина био је што су сматрали да суд није законито прибавио ту потврду. Међутим, Предраг Богунић, који је полицији и предао потврду, је истакао да је он изузео потврду из документације СЈБ Горажде јер се плашио да би она могла бити уништена. Ово је за њега било од велике важности јер је управо он примио седам српских заробљеника у станицу полиције од стране припадника тзв. Армије БиХ, јер је након рањавања командира станице, Ибре Меркеза, он као замјеник имао овлашћења командира станице. С тим у вези, „осјећао се да би се он могао сматрати одговорним за судбину истих, од момента одвођења заробљеника од стране оптужених, јер је највјероватније сазнао за судбину заробљеника о чему није хтио свједочити из њему познатих разлога.“⁴¹

Да његови страхови о уништавању архивске грађе нису били безразложни видљиво је и из „бројева других докумената, који су у критичном периоду сачињавани од стране истог органа, СЈБ Горажде, и броја сачуваних тих докумената, који се налазе у депоу архива Армије БиХ, јер је на захтјев суда достављено свега 11 докумената, а види се да је настало много више докумената у том периоду.“⁴²

Осим тога, одбрана оптужених је спорила и вјеродостојност потписа на самој потврди, тврдећи да оптужени нису стварни потписници те потврде. Ипак, након спроведеног графолошког тумачења потписа, а што је суд прихватио, утврђено је да потпис „на име `Мухамед Аџем` својеручно потписао оптужени Мухамед Аџем као и остали оптужени који су се потписали, Суљо Каркељ, Омер Угљеша и Сенад Халиловић, као и то да је спорни потпис на име `С Салиховић` својеручно потписао Смајо Халиловић.“⁴³

Такође, одбрана оптужених је оспоравала валидност печата који се налазио на „потврди 72/92“ тврдећи да је то стари печат, а да су тада у употреби били нови печати. Међутим, свједоци Ибро

³⁷ Исто, стр. 20.

³⁸ Мисли се на Бранислава Тодоровића.

³⁹ Мисли се на Тиослава Радовића.

⁴⁰ Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 20.

⁴¹ Исто, стр. 22.

⁴² Исто.

⁴³ Исто, стр. 24.

Меркез, Мусед Кумро и Предраг Богунџић су „потврдили да су у том периоду кориштени стари печати од стране службеника СЈБ Горажде, јер нове нису набавили, односно за то нису имали пара, без обзира што је нови Закон о унутрашњим пословима то налагао.“⁴⁴

Након убиства седам заробљених припадника ВРС, према свједочанству логораша из ПС Горажде „Душанке Пљеваљчић и Момира Чарапића, стражари су њима говорили да су војници са Троврха пристали да иду на линију са припадницима тзв. Армије БиХ. Осим тога, Момир Чарапић је навео да је чуо од „Мирсе Бездроба, који им је кувао храну, да су их одвели у размјену, а да наводно војници нису хтјели у `четничку војску` па су их послали у Међеђу или Месиће.“⁴⁵

Као што је већ претходно наведено до данас су једино пронађени посмртни остаци Будимира Тодоровића и Тиослава Радовића. Њихови посмртни остаци су пронађени у језеру Перућац 2010. године. Посмртни остаци Тиослава Радовића идентификовани су 2011. године, а годину дана касније су идентификовани и посмртни остаци Будимира Тодоровића. С друге стране, посмртни остаци остале петорице убијених припадника ВРС још нису пронађени те се они и даље воде као нестала лица.

Тиослав Радовић

Занимљиво је истаћи да је породица убијеног Будимира Тодоровића, приликом преузимања његових посмртних остатака из Високог, „доживјела велика понижења када су им предочени документи издати од МУП-а Горажде у којима је писало да су сви српски стражари `погинули у борбама око Троврха`.“⁴⁶

Након што су припадници тзв. Армије БиХ, 21. августа 1992. године, заузеле ТВ репетитор Троврх држали су га под својом контролом све до априла 1994. године када су снаге ВРС у операцији *Звијезда '94* поново овладале Троврхом. Од тада до краја рата није било нових напада од стране

⁴⁴ Исто, стр. 21.

⁴⁵ Исто, стр. 12.

⁴⁶ Доступно на: <https://058.ba/2013/08/na-prevoju-trovrh-obiljezana-21-va-godisnjica-zarobljavanja-i-pogibije-srpskih-boraca/>, посјећено 02.03.2022. године.

тзв. Армије БиХ на Трврх, међутим током бомбардовања Републике Српске од стране НАТО снага, у операцији *Намјерна сила 1995. године*, ТВ репетитор на Трврху је срушен.⁴⁷

Застава Републике Српске на ТВ репетитору Трврх након ослобађања у априлу 1994. године

На Трврху је 2013. године подигнута спомен-плоча за убијене војнике ВРС који су заробљени на том објекту, а потом убијени на непознатој локацији уз Дрину. Поред њихових имена на спомен-плочи се налазе и имена припадника ВРС чије су смрти непосредно везане за Трврх.

Спомен-плоча на Трврху

⁴⁷ Милорад Којић, Невенко Врањеш, Виктор Нужић и Дарио Новковић, *Намјерном силом на Републику Српску*, РЦИРЗ, Бања Лука, 2017. године, стр. 172.

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица приликом засједе у Зорлацима, 13. јуна 1992. године, убијени су Мутлак (Перо) Стојан, ID: 36138, рођ. 1963. године, Ђоковић (Милош) Драгослав, ID: 10376, рођ. 1962. године, Митровић (Радислав) Радиша, ID: 36079, рођ. 1958. године и Јеремић (Самојило) Божо, ID: 37073, рођ. 1970. године.

У другој засједи у рејону Троврха, 3. августа 1992. године, погинуо је Вековић (Божидар) Жељко, ID: 36177, рођ. 1958. године.

У борбама за одбрану Троврха, 18. августа 1992. године, погинуо је Радовић (Лука) Радислав, ID: 37275, рођ. 1961. године.

Након заробљавања на Троврху и одвођења у логор „Силос“ у Копачима гдје су заробљеници били физички злостављани у истом је Клачар (Мирко) Ратомир, ID: 14259, рођ. 1942. године, извршио самоубиство.

Из ПС Горажде је 17. септембра 1992. године одведено седам заробљених припадника ВРС са релеја Троврх и од тада им се губи сваки траг.

Табела Смртно страдали заробљени припадници ВРС, 17. септембра 1992. године.

РБ	ID ⁴⁸	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	6756	Вуковић	Илија	Којо	1941.	17.09.1992.	Води се као нестало.
2.	6811	Ласица	Владо	Бошко	1947.	17.09.1992.	Води се као нестало.
3.	6750	Ласица	Бошко	Ђоко	1971.	17.09.1992.	Води се као нестало.
4.	36151	Радовић	Јован	Тиослав	1951.	17.09.1992.	Посмртни остаци ексхумирани су у језеру Перућац, 2010. године.
5.	21237	Тодоровић	Марко	Бранислав	1959.	17.09.1992.	Води се као нестало.
6.	30787	Тодоровић	Раде	Будимир	1955.	17.09.1992.	Посмртни остаци ексхумирани су у језеру Перућац, 2010. године.
7.	26446	Ђехо	Остоја	Његош	1972.	17.09.1992.	Води се као нестало.

⁴⁸ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

У борбама око релеја Троврх, 26. августа 1992. године, погинуо је Гојковић (Милан) Миодраг, ID: 30135, рођ. 1966. године. Води се као нестао.

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

Злочин над седам заробљених припадника ВРС извршили су припадници извиђачко-диверзантског вода 31. дринске бригаде тзв. Армије БиХ из Копача, односно Мурат и Мухамед Аџем, Омер Угљеша, Сенад Халиловић и Суљо Каркељ.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

За ратни злочин над седам заробљених припадника ВРС, пред Окружним судом у Источном Сарајеву, вођен је судски поступак против Мухамеда Аџема, Омера Угљеше, Сенада Халиловића и Суље Каркеља.

Првостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву, 2018. године, поменута четворица су проглашени кривим и осуђени на казне затвора од по девет година.⁴⁹

На ово пресуду су приложили жалбе како тужилаштво тако и браниоци оптужених, али је Врховни суд РС одбацио жалбу бранилаца оптужених као неосновану. С друге стране, Врховни суд РС је прихватио жалбу тужилаштва о висини изречене казне те је у другостепеној пресуди повећана казна затвора за Мухамеда Аџема, Омера Угљешу, Сенада Халиловића и Суљу Каркеља на по 12 година.⁵⁰

⁴⁹ Пресуда Окружног суда у И. Сарајеву у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, стр. 3.

⁵⁰ Пресуда Врховног суда РС у предмету против Мухамеда Аџема и других, број: 14 0 К 001926 18 Кж 4 од 20.11.2018. године.